

Sygn. akt V GC 614/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział V Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR J. Dams

Protokolant: S. Poborczyk

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015 r. w Dzierżoniowie na rozprawie sprawy

z powództwa :

(...) S. A. w W.

przeciwko:

T. S.

o zapłatę 1.938 zł

I. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1.938 zł (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści osiem złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 września 2012 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 61,76 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: V GC 614/15/upr

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 maja 2015r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, (...) S.A. w W. domagał się od T. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo – (...) z/s w B., zapłaty kwoty 1 938 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 września 2012r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu żądania strona powodowa podała, że w okresie od 20 marca 2012r. do 19 marca 2013r. strony były związane umową ubezpieczenia pojazdu mechanicznego, tj. pojazdu pozwanego marki R. (...) o nr VIN (...) i nr rej. (...). Składka ubezpieczeniowa w kwocie 3 877 zł miała zostać zapłacona w dwóch ratach i pozwany zapłacił pierwszą ratę w kwocie 1 939 zł. Termin płatności drugiej raty w kwocie 1 938 zł przypadał na 19 września 2012r. i upłynął bezskutecznie.

W stosunku do tak określonego roszczenia Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał w dniu 15 maja 2015r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. (...).

Pozwany złożył sprzeciw od e-nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zarzucił nieistnienie roszczenia po stronie powodowej, oczywistą bezzasadność powództwa, a z ostrożności procesowej przedawnienie roszczenia i jego zawyżoną wysokość. W uzupełnieniu sprzeciwu podał, że strona powodowa na poparcie roszczenia przedstawiła jedynie wydruk komputerowy potwierdzenia pokrycia ubezpieczeniowego, który trudno uznać za dokument prywatny w rozumieniu art.245 k.p.c.; w konsekwencji zakwestionował jego rzetelność. W jego ocenie powołany dokument jest nieczytelny, zawiera ciąg informacji, które są niezrozumiałe i pogmatwane, zatem trudno z nich cokolwiek wywnioskować. W przekonaniu pozwanego powódka winna dowodzić swego roszczenia dokumentem z podpisem pozwanego, który jako jedyny pozwoliłby na weryfikację zasadności roszczenia. Skoro tego nie uczyniła,

przyczynając wyłącznie okoliczności faktyczne, to nie udowodniła żądania, w tym wysokości należnej jej składki. Dalej pozwany zarzucił, że zapłacił wszelkie składki z umów ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych, jak również podniósł zarzut przedawnienia – w jego ocenie bieg terminu przedawnienia winien być liczony od daty zawarcia umowy, tj. od dnia 20 marca 2012r.

Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2015r. sprawa została przekazana do rozpoznania tut. Sądowi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2012r. T. S., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo – (...) z/s w B., zawarł z (...) S.A. w W. umowę ubezpieczenia pojazdu ciężarowego pozwanego marki R. (...) o nr VIN (...) i nr rej. (...). Przedmiotem umowy była odpowiedzialność cywilna posiadaczy pojazdów mechanicznych (ubezpieczenie obowiązkowe), jak i ubezpieczenie Autocasco. Umowę zawarto na okres od 20 marca 2012r. do 19 marca 2013r.

Na podstawie w/w stosunku zobowiązaniowego pozwany zobowiązany był do zapłaty składki ubezpieczeniowej w kwocie 3 877 zł. Uzgodniono jej płatność w dwóch ratach, przy czym termin zapłaty pierwszej z nich w kwocie 1 939 zł przypadał na 20 marca 2012r., a termin zapłaty drugiej raty w kwocie 1 938 zł - na 19 września 2012r.

Pozwany zapłacił tylko pierwszą ratę.

(dowód: potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego, k.29-30)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art.3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Z kolei zgodnie z art.221 k.p.c. pozwany nie może odmówić wdania się w spór co do istoty sprawy, chociażby wniósł zarzuty formalne. Przez wdanie się w spór należy rozumieć zajęcie przez pozwanego stanowiska co do żądania powoda oraz wskazanych przez niego okoliczności faktycznych. Pozwany nie ma obowiązku wdania się w spór. Jednak jego bierna postawa nie tamuje rozpoznania sprawy, a jej konsekwencją może być uznanie przez sąd określonych faktów za przyznane (art. 230 k.p.c.) lub nieudowodnione (art. 233 § 2 k.p.c.) przez pozwanego.

W sprawie pozwany zarzucił nieistnienie roszczenia po stronie powodowej i oczywistą bezzasadność powództwa, jednakże w żadnej mierze nie odniósł się do przywołanych przez stronę powodową okoliczności stanu faktycznego - sprecyzowanych wprost w pozwie i potwierdzonych dokumentem pokrycia ubezpieczeniowego. Okolicznościami tymi były w szczególności: posiadanie przez pozwanego w dniu 20 marca 2012r. pojazdu ciężarowego marki R. (...) o nr VIN (...) i nr rej. (...), zawarcie przez pozwanego ze stroną powodową umowy ubezpieczenia dotyczącej tego pojazdu na okres od 20 marca 2012r. do 19 marca 2013r., jak również fakt zapłaty przez pozwanego pierwszej raty należnej składki w kwocie 1 939 zł. Pozwany okolicznościom tym nie zaprzeczył – co należy podkreślić (!) – a jedynie wywodził, że strona powodowa w sposób niedostateczny dowodzi istnienia swojego roszczenia, a nadto, że zapłacił wszystkie obciążające go składki ubezpieczeniowe. Na tej podstawie należało ustalić w oparciu o przepis art.230 k.p.c., że pozwany przyznał w/w istotne dla postępowania fakty. Skoro bowiem pozwany był w dniu 20 marca 2012r. posiadaczem pojazdu R. (...) o nr rej. (...), to obciążał go ustawowy obowiązek jego ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności OC (ustawa z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...)), a ubezpieczenie to było składnikiem pakietu gwarantowanego przez powódkę. Zatem w przekonaniu Sądu dla podważenia roszczenia strony powodowej pozwany bądź winien zarzucić, iż nie był posiadaczem istotnego pojazdu, bądź też udowodnić, że posiadał dotyczące go ubezpieczenie zawarte z innym podmiotem. Skoro tego nie uczynił, to jego zarzuty dotyczące wartości dowodowej dokumentu pokrycia ubezpieczeniowego były w ocenie Sądu niewystarczające. Notabene należy zauważyć, iż informacje zawarte w przedstawionym przez stronę powodową wydruku bynajmniej nie są „nieczytelne, niezrozumiałe i pogmatwane”, a wręcz przeciwnie – pozwalają na ustalenie szeregu istotnych w sprawie okoliczności

stanu faktycznego, należycie identyfikujących roszczenie strony powodowej. Pozwany nie rozprawił się jednak z tymi okolicznościami w oczekiwany sposób, w tym nie stawił się bez usprawiedliwienia na rozprawę w dniu 2 grudnia 2015r., na którą był wezwany celem przesłuchania (art.302 § 1 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, a także wobec nieudowodnienia przez pozwanego, że zapłacił na rzecz powódki wszystkie obciążające go składki, a w szczególności dochodzoną w sprawie, Sąd ocenił jako niewiarygodne stanowisko pozwanego, zgodnie z którym roszczenie strony powodowej jest niezasadne i usiłuje ona bezpodstawnie wzbogacić się jego kosztem. Zatem – z uwagi na zakres okoliczności przyznanych przez pozwanego w trybie art.230 k.p.c. – należało ustalić, iż strony związane były w istotnym okresie stosunkiem ubezpieczenia pojazdu, z tytułu którego pozwany winien zapłacić składkę w kwocie 3 877 zł, płatną w dwóch ratach, tj. co do kwoty 1 939 zł w dniu 20 marca 2012r., a co do kwoty 1 938 zł – w terminie do dnia 19 września 2012r. Z uwagi na datę wymagalności tej drugiej raty niezasadny okazał się zarzut upływu 3-letniego terminu przedawnienia roszczenia (art.118 k.c.). W szczególności pozwany nie udowodnił, aby ów termin w stosunku do całej składki miał być liczony od dnia 20 marca 2012r.

Mając na względzie powyższe rozważania, na podstawie art. 805 § 1 k.c. i art.481 k.c. orzeczono, jak w pkt I sentencji wyroku z dnia 14 grudnia 2015r.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zasądzona od pozwanego z tego tytułu kwota 61,76 zł obejmuje opłatę stałą od pozwu (30 zł), a także poniesione przez powódkę wydatki w zakresie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł) i opłaty za notarialne uwierzytelnienie pełnomocnictwa udzielonego pracownikowi (14,76 zł).